

AMY TINTERA

ODHALÍTE LOŽ?

JEDEN PODCAST, MNOŽSTVO KLAMSTIEV.
KTO JE VRAH?

MOTÝČ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ODHALÍTE LOŽ?

AMY TINTERA

ODHALÍTE LOŽ?

**JEDEN PODCAST, MNOŽSTVO KLAMSTIEV.
KTO JE VRAH?**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

LISTEN FOR THE LIE

Copyright © Amy Tintera, 2024

All rights reserved.

Translation © Ivana Kopisová, 2024

Cover photo © Freepik.com

Cover design: Milan Malý

Napísala: Amy Tintera

Preložila: Ivana Kopisová, 2024

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Jazykový korektor: René Beláček

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8164-387-3

*Pre Lauru, Emmu a Daniela.
Ďakujem, že máte toľko nápadov.*

PRVÁ KAPITOLA

LUCY

Moderátor podcastu sa rozhodol zničiť mi život. Práve keď kupujem kura.

Počas čakania na vyhadzov zo svojej kóje v Investičnej spoločnosti Waltera J. Browna rozmýšľam, na aký spôsob upečiem kura. Pred dvoma hodinami som prestala predstierať, že pracujem. Teraz si len v mobile pozerám recepty a snívam o tom, ako kuraťu do zadku napchám citróny.

Bude to kura na ospravedlnenie pre môjho priateľa.

Niečo ako zásnubné kura, aké ženy upečú priateľom, aby ich presvedčili, že ich majú požiadať o ruku. Až na to, že toto kura znamená „prepáč, že som ti nepovedala, že som hlavná podozrivá v prípade vraždy mojej priateľky“.

Skrátka, kura na ospravedlnenie.

„Lucy?“

Zdvihnem zrak od telefónu a pozriem na šéfa, ktorý stojí vo dverách svojej kancelárie. Napraví si kravatu a odkašle si.

„Môžeš na minútu?“ spýta sa.

Konečne. Už ráno sa zjavne dohodli, že ma vykopnú. Dať na kanceláriu sklenené steny je vždy zvláštne rozhodnutie, ale o to viac sa nevypláca pri stretnutí s tromi ďalšími

manažérmi, z ktorých sa ani jeden počas celého rozhovoru nedokáže prestať pozeráť na vašu asistentku, o ktorej veľmi zjavne hovoríte.

„Iste.“ Telefón si vložím do vrecka a nasledujem ho do jeho dokonalej kancelárie.

Ešte aj po roku, čo preňho pracujem, ma šokuje, aká je bezchybná. Na béžových stenách nič nevisí. V rohu nie sú žiadne škatule. Na stole okrem monitora a klávesnice neleží absolútne nič.

Každý večer, keď Jerry Howell vychádza z kancelárie, nezanechá po sebe ani jedinú stopu, že tam niekedy vôbec bol. Určite by bol z neho skvelý sériový vrah.

Nikdy nie je neskoro, má ešte len okolo štyridsaťpäť. Stále si môže nájsť nový koníček.

Posadím sa na stoličku na druhej strane jeho stola a pokúšam sa tváriť príjemne. Dúfam, že môj výraz neprezradí, že som si práve predstavovala, ako vraždí ľudí.

(Vedľajší účinok obvinenia z vraždy je, že o nej neustále premýšľate. Časom si na to zvyknete.)

Jerry nadvihne ruku, aby si upravil vlasy, no rýchlo obe ruky položí na stôl. Robí to tak často. Myslím, že mal vo zvyku hrať sa s vlasmi, ale teraz plešivie a strihá sa veľmi nakrátko.

„Mrzí ma to, Lucy, ale budeme vás musieť prepustiť,“ povie a nikoho tým neprekvapí.

Prikývnem.

„Bohužiaľ, znižujeme stavy.“ Nepozera mi do očí, ale na bod za mojím plecom. „Budeme sa deliť o asistentky. Chelsea bude pracovať pre mňa aj pre Raymonda. Mrzí ma to.“

Nakoniec na to najviac doplatí Chelsea. Dvojnásobok práce len pre podcast o skutočných zločinoch.

„Chápem.“ Postavím sa. Zdá sa, že Jerryemu odľahlo, že som nespravila scénu.

Cez nelogickú sklenenú stenu kancelárie vidím pri mojom stole strážnika. Je to štandardný postup, keď niekoho vyhodia, ale hneď som si všimla, že všetky tri asistentky, ktoré so mnou sedeli v susediacich kójach, odišli.

Predpokladám, že nepôjdeme na drinky, aby sme zapili, že ma vyhodili pre podozrenie z vraždy.

Môj stôl nie je taký uprataný ako ten Jerryho a chvíľu mi trvá, kým si vezmem hrnček, fľašu na vodu, kabelku a niekoľko balení balzamu na pery. Strážnik pri mne celý čas poštáva.

Odvedie ma po teraz už úplne tichej kancelárii až k výťahu, kým ma všetci buď sledujú, alebo sa tvária, že ma vôbec nevidia. Chelsea vyzerá naštvane.

Nastúpim do výťahu. Dvere sa zatvoria.

Strážnik sa ku mne prikloní so širokým úsmevom na tvári. Jeden z jeho predných zubov mu vytrča pred susedný.

„Spravili ste to? Zabili ste ju?“

Vzdychnem si. „Neviem.“

„To vážne? Taká je pravda?“

Dvere výťahu sa s cinknutím otvoria. Vystúpim a pozriem naňho ponad plece.

„Na pravde nezáleží.“

DRUHÁ KAPITOLA

LUCY

Zrejme nie je fér povedať, že mi podcast zničil život. Prakticky sa môj život skončil v tú noc, keď Savvy zavraždili.

A potom sa skončil znovu na druhý deň, keď som sa skoro ráno vydala na prechádzku s jej nezaschnutou krvou na mojich šatách.

A tretíkrát, keď sa všetci v mojom rodnom meste rozhodli, že to *ja* som ju zabila.

Keď však moderátor podcastu tento prípad vytiahol na verejnosť o päť rokov neskôr, určite mi to život nezlepšilo.

To kura na ospravedlnenie pečiem preto, lebo najnovšiu sériu podcastu Bena Owensa o skutočných zločinoch nepočúvajú len moji bývalí kolegovia. Môj priateľ Nathan sa včera večer po návrate z práce správal čudne. Meškal, bolo z neho cítiť pivo a vyhýbal sa mi pohľadom. Takže niekto mu to celkom iste povedal.

Ak mám byť úprimná, nikdy som nemala v pláne prezradiť mu to. Nathana takmer vôbec nezaujímal nič okrem seba samého. Nečakala by som, že sa niekedy k tej téme dostaneme.

Stretla som už mnohých mužov, ktorí boli zaujatí iba sami sebou, ale Nathanovi sa žiadny nevyrovná. Túto vlastnosť mám na ňom najradšej. Ani si nespomeniem, kedy mi naposledy položil nejakú osobnú otázku. Keď som mu povedala, že skoro po dvadsiatke som sa vydala a moje manželstvo trvalo dva roky, poznamenal: „V pohode, chceš ísť do kina?“

Niekedy na začiatku nášho vzťahu si ma isto vygooglil, ale prípad nezbudil pozornosť národného spravodajstva a nikdy ma ani nezatkli, takže ak ma chcel nájsť, musel by sa celkom snažiť. A to bolo na Nathana príliš veľa úsilia.

Lenže teraz je vďaka môjmu najmenej obľúbenému moderátorovi podcastu *vražda* to prvé, čo nájdete, keď do vyhľadávača zadáte „Lucy Chaseová“. A tak pečiem kura na ospravedlnenie a pripravujem sa na to, že dostanem kopačky. Hneď po vyhadzove v práci.

Ak mám byť k Benovi Debilovi Owensovi férová, s Nathanom nám ostával ešte tak mesiac, prinajlepšom dva, aj keby nám vzťah prekvapivo nerozvírila vražda. Chodili sme spolu len tri mesiace, keď mi navrhol, aby som sa k nemu nastahovala. Končila sa mi nájomná zmluva a boli sme vo fáze, keď sme neustále sexovali, takže to bolo logické rozhodnutie. Aj tak som uňho bola každú noc.

Tá fáza sa však, bohužiaľ, skončila asi dva týždne po tom, ako som sa nastahovala. Som si celkom istá, že Nathan svoje rozhodnutie ľutuje, ale je príliš milý a urobí čokoľvek, aby sa vyhol konfliktu. A tak trochu trápne žijeme spolu už dva mesiace a som presvedčená, že ani jeden z nás nie je z tejto situácie nadšený.

Toto je lekcia pre všetkých mužov, ktorí nedokážu riešiť konflikty – vzmužte sa a rozíďte sa s frajerkou, inak možno budete na neurčitý čas žiť so ženou podozrivou z vraždy.

Predné dvere sa otvoria a Brewster mávajúc chvostom beží privítať Nathana.

Klamala by som, keby som nepriznala, že Brewsterova chutná huňatá žltá labradorská tvár zavážila pri mojom rozhodnutí ostať tu žiť. Možno je Nathan nesmierne priemerný chlap, ale má skvelý vkus na psy.

A tiež má aj dosť dobrý vkus na byty. Žije v osemdesiatštyrimetrovom jednoizbovom byte po nedávnej rekonštrukcii, je v ňom umývačka riadu a práčka so sušičkou. Sama by som si v Los Angeles takýto byt dovoliť nemohla. Sú v ňom sivé drevené podlahy a v kuchyni pracovné dosky zo svetlobieleho mramoru, ktorý už nie je až taký štýlový, ale stále svedčí o tom, že platíte mesačný nájom, ktorý by väčšinu ľudí v iných mestách vydesil.

„Ahoj, chlapče.“ Nathan dlho hladká psa a snaží sa mi vyhnúť pohľadom. „Niečo tu dobre vonia.“

„Upiekla som kura.“

Postaví sa a konečne pozrie mojím smerom. Pozornosť upriami na kura, ktoré chladne na sporáku.

„Super.“ Uvoľní si kravatu a stiahne si ju, rozopne si golier.

Kedysi som zbožňovala pozorovať, ako to robí. Vždy natiahne krk na stranu a uvoľní si horný gombík, je na tom niečo veľmi sexy. Vždy, keď sa vráti domov, nechám všetko tak a priskočím ho pobozkať. Rukami mu prejdem do tmavých vlasov, ktoré má do práce dokonale uhladené na stranu, a trochu mu ich rozstrapatím, lebo tak mu to podľa mňa viac svedčí.

Všímne si, že sa naňho dívam, a zrazu vyzerá znepokojene. „Idem, ehm, idem sa prezliecť.“ Vyštartuje do spálne, akoby sa bál, že ho budem naháňať, aby som ho pobozkala.

Vytiahnem vidličku na porciovanie a nôž. Mám pocit, že upiecť kura bol zlý nápad. Možno je mi to príliš jedno na to, aby som sa ospravedlňovala.

Na druhej strane, ak ma Nathan vyhodí, musím si nájsť nový byt a prenajímatelia si často pýtajú potvorské veci, ako napríklad potvrdenie o príjme.

Napichnem kura práve v momente, keď sa Nathan vráti do kuchyne. Prehltne a poskočí mu ohryzok. Hlavou mi prebehne myšlienka, že by som mu mohla vraziť vidličku priamo do krku. Má dva ostne, takže by zanechala dve malé dierky, akoby ho pohrýzol upír.

V druhej ruke držím nôž. Sledujem ho so zbraňou v každej ruke, čakám. Chcem, aby to povedal prvý. To on si celkom zjavne myslí, že som vrahyňa, takže by to mal povedať prvý. Som si celkom istá, že také sú pravidlá.

Pozerám naňho. On pozerá na mňa.

Nakoniec sa spýta: „Ako bolo v práci?“

„Vyhodili ma.“

Preklzne popri mne ku skrinke pri chladničke. „Super. Dáš si víno? Ja si dám.“

Čakám, kým mu dôjde význam mojich slov, ale on sa len bezmyšlienkovite načiahne po fľašu vína.

Zabodnem nôž do kuraťa priamo medzi prsia a stehno. Asi som do toho dala viac sily, než bolo treba.

Nathan sa strhne. Usmejem sa.

Ak to takto pôjde ďalej, nakoniec sa ožení s vrahyňou.

Odhalíte lož? – podcast s Benom Owensom

PRVÁ EPIZÓDA

– „NAJMILŠIE DIEVČA, AKÉ STE KEDY STRETLI“

Maya Harperová: Prešla jej vražda. Každý to vie. Každý obyvateľ Plumptonu vie, že Lucy Chaseová zabila moju sestru. Lenže nikto to nevie dokázať.

Maya Harperová mala osemnásť, keď jej staršiu sestru Savannah zavraždili. Savannah opisuje ako vtipnú a milú. Bola vraj ženou, ktorá dokázala za menej ako hodinu zorganizovať večierok, ktorý vyzeral, akoby ho chystala celý mesiac.

Maya: Ku každému sa správala milo a prívetivo. Bola to tá najlepšia sestra na svete. Keď chodila na strednú, občas ma zobrala von s jej kamoškami. A to bol medzi nami celkom veľký vekový rozdiel. Bola odo mňa o šesť rokov staršia. Nepoznám nikoho, koho staršia sestra by so sebou na futbal vzala desaťročného súrodenca.

Maya mi rada poskytla rozhovor, ale je skeptická. Nečaká, že prídem na niečo nové.

Maya: Viete, moja rodina si najala troch rôznych súkromných detektívov. Moji rodičia to nevzdali. Nie som si istá, či ešte máte čo nájsť.

Ben: Viem o tom, áno.

Maya: No asi to neuškodí. Teda, je to už päť rokov a akoby už nikoho nezaujímal, že Savvy je mŕtva. Všetci to vzdali.

Len stručná poznámka – často budete počuť, ako ľudia o Savannah hovoria ako o „Savvy“. Väčšina ľudí ju tak volala.

Ben: Takže sa vám už neozvala polícia, okresný prokurátor alebo niekto iný?

Maya: Nie, už celé roky sa nikto neozval. Všetci vedia, že to spravila Lucy, ale asi to len nevedia dokázať.

Ben: Nemali iných podozrivých?

Maya: Nie. Teda, keď Lucy našli, bola celá od Savvinej krvi. Pod nechtami mala Savvinu kožu, Savvy mala doškriabané ruky a našli sa na nich modriny v tvare Luciných prstov. Ľudia videli, ako sa na svadbe hádali. Lucy ju zabila. Zabila moju sestru a prešlo jej to, pretože naničodná polícia vraj nemala dosť dôkazov na to, aby ju zatkla.

Ben: Boli ste odvtedy v kontakte s Lucy?

Maya: Odkedy odišla z Plumptonu, tak nie. Nikdy sa nevrátila, aj keď jej rodičia tu stále žijú.

Ben: A pokiaľ viete, stále tvrdí, že si tú noc, keď Savannah zomrela, nepamätá?

Maya: Áno, to tvrdila.

Ben: Veríte jej?

Maya: Samozrejme, že jej neverím. Nikto jej neverí.

Je pravda, že nikto Lucy Chaseovej neverí? Skrýva niečo alebo Plumptončania už päť rokov obviňujú nevinnú ženu z vraždy?

Zistíme to spolu.

Som Ben Owens a toto je podcast *Odháľte lož?*, kde odkrývame lži, ktoré ľudia rozprávajú, a hľadáme pravdu.

TRETIA KAPITOLA

LUCY

Ukázalo sa, že Nathan nemá gule.

Jedli sme kura. Pili sme víno. Ja som sa hrala s obrovským porciovacím nožom, len aby som mohla sledovať hrôzu v jeho očiach. Rozprával mi niečo o práci.

Nespýtal sa, či som vrahyňa.

Teraz som už bola zvedavá, ako dlho to ešte vydrží. Už dlhšie bolo zjavné, že sa chce rozísť, a teraz sa bojí, že ho zabijem. Určite niekde tie gule objaví a podarí sa mu povedať: „Prosím, odsťahuj sa z môjho bytu a už ma nikdy nekontaktuj“, no nie?

Výhodou je, že mám viac času hľadať si nové ubytovanie, kým čakám na svoj neodvratný osud. Práve dnes ráno som našla veľmi sľubný jednoizbový byt a jeho majiteľ nežiada potvrdenie príjmu. Na fotkách to vyzerá na riadny zapadákov a pán domáci si odo mňa v e-maile vypýtal fotku chodidla, ale aspoň je to lacné.

Niekedy premýšľam o tom, že keby som ako dvadsaťdvaročná videla, ako bude môj život vyzeráť tesne pred tridsiatkou, bola by som zhrozená. Vtedy som bola rozžiarená, samolúba mladomanželka so štvorizbovým domom a bola

som si absolútne istá, že viem o živote všetko a že všetko bude podľa mojich predstáv.

Hádaj čo, ty krava?

Cez víkend som tiež odpovedala na pár pracovných ponúk, ale nemyslela som to s nimi veľmi vážne. Z jednej firmy ma už aj odmietli. V poslednom čase som to fakt zabila (možno priam doslova).

No ak mám byť úprimná, novú prácu vlastne ani nechcem. Vydala som už tri romancy pod pseudonymom, tá tretia sa dokonca aj dobre predáva. Je to nečakaný zvrät po tom, koľko málo ľudí si kúpilo moje prvé dve knihy, ale znamená to, že ďalej budem musieť venovať ešte viac času, aby som nestratila momentum.

Ak budem mať šťastie, možno predám dosť kníh na to, aby som nemusela hľadať ďalšiu bežnú nudnú prácu, ktorá mi zabíja mozog.

Teraz však musím myslieť aj na to, ako moderátor podcastu odhaľuje temné zákutia mojej minulosti, a niekto tak možno odhalí, že jeho obľúbenú romantickú komédiu napísala žena podozrivá z vraždy. Okrem mojej agentky, môjho vydavateľa a mojej babičky nevie o mojej spisovateľskej kariére nikto, ale moja identita je obľúbenou témou amatérskych internetových detektívov.

Tá myšlienka ma zožiera celý víkend. V pondelok ráno na bežiacom páse vo fitku v Nathanovej budove zabehnem o pár kilometrov viac ako zvyčajne a potom zájdem do potravín, lebo sa potrebujem so svojimi pocitmi zveriť tabličke čokolády. Alebo aj viacerým.

Potraviny v L. A. nie sú prázdne nikdy, ani cez víkend, pretože tu nikto nemá skutočné zamestnanie. Prešmyknem sa popri žene, ktorá vo vchodových dverách telefonuje a má

na sebe legíny, ktoré zrejme stáli viac než celý môj outfit. Má v nich skvelý zadok.

S vozíkom zabočím k ovociu a zelenine. Možno nájdem niečo, čo môžem pred Nathanom nasekať na drobné kúsky.

(Nieкто milší by povedal: „Hej, počul si o tom podcaste, nie?“ a dostal ho z tohto trápenia. Mala by som skúsiť nebyť taká protivná. Možno zajtra.)

Chudá blondína klopká jedným prstom po maslovej tekvici a ja sa veľmi snažím nepredstavovať si, ako jej ňou rozbíjam hlavu.

Nejde mi to. Ukazuje sa, že tekvica je moja slabosť.

Premýšľam, či by vôbec vydržala náraz do ľudskej hlavy. Tekvica by zrejme vybuchla a človek by skončil len s boľhľavom a tekvicovým pyré na tvári.

Žena zdvihne zrak a všimne si, že na ňu civiem. Usmejem sa, akoby som si práve nepredstavovala, že ju vraždím tekvicou. Odíde, ale ešte na mňa ponad plece hodí znepokojený pohľad.

Naozaj by som sa mala usilovať byť menšia protiva.

Nechcem myslieť na vraždu, ale nedarí sa mi s tým prestať. Nikomu nechcem ublížiť, ale pri mnohých ľuďoch si predstavujem, ako ich vraždím.

Začalo sa to krátko po tom, ako Savvy zomrela. Všetci ma nazývali vrahyňou a ja som si nebola istá, či sa nemýlia, a tak som začala premýšľať o rôznych spôsoboch, ako som ju *mohla* zabiť. Povedala som si, že ak takto preskúmam dosť možností, možno natrafím na niečo, čo vo mne odomkne nejakú spomienku.

Zatiaľ som nebola úspešná. No jedného dňa si možno spomeniem. Možno si predstavím, ako zabíjam čašníčku prázdny pohárom od mliečneho kokteilu, a hneď sa mi to

vynorí v pamäti. *Áno! Tak to bolo! So Savvy sme sa hádali, či je lepší jahodový alebo čokoládový mliečny kokteil, mňa to dohnalo do zúrivosti a zabila som ju pohárom. Odveďte ma, pán policajt!*

Veľmi som si priała, aby polícia našla vražednú zbraň. Ušetrilo by mi to myšlienky na veľa imaginárnych vrážd.

Zavibruje mi telefón. Pozriem na displej a vôbec ma neprekvapí, že na ňom svieti slovo *Babička*. Telemarketing a moja babka – jediní ľudia, ktorí používajú telefón na účel, na ktorý bol vytvorený.

Zdvihnem a priložím si mobil k uchu. „Ahoj, babi.“

Chlap vedľa mňa sa na mňa milo usmeje, aby mi prejavil uznanie, že sa rozprávam s babkou. Vozík zatlačím do rohu a zastanem vedľa kapusty.

„Lucy, zlatko! Ahoj. Si zaneprázdnená? Ruším ťa?“

Vždy sa pýta, či ma ruší, akoby si myslela, že môj spoločenský kalendár je úplne plný. Nemám ani len blízkych priateľov. Iba pár známych z práce, ktorí so mnou už isto nikdy neprehovoria.

„Nie, len som v potravinách,“ odvetím.

„Ako sa má Nathan?“

„Má sa... veď vieš, ako vždy.“

„To vravíš vždy a ja nikdy neviem, čo tým myslíš. Veď ho ani nepoznám.“

„Má sa fajn.“

„No dobre.“ Odkasle si. „Počuj. Potrebujem od teba laskavosť.“

„Akú?“

„Len takú malú, naozaj. A chcela by som ti pripomenúť, že som už jednou nohou v hrobe.“

„To tvrdíš už dvadsať rokov.“

„To len znamená, že mám stále bližšie do hrobu!“ Rozosmeje sa.

„Si opitá?“

„Lucy, sú dve poobede. Samozrejme, že nie som opitá.“
A po chvíli dodá: „Iba trošičku pripitá.“

Zadržím smiech. „Akú potrebuješ láskavosť?“

„Rozhodla som sa, že si usporiadam narodeninovú oslavu. Veľkú oslavu. Bude to predsa osemdesiatka, veď vieš.“

„Áno, viem.“

Naozaj to viem. Dátum babkiných narodenín je jediný, ktorý si pamätám aj bez pripomienky v kalendári.

„Tak iste prídeš?“ V hlase jej počuť nádej.

Doriti.

„Nemôže mi na nej chýbať moje najobľúbenejšie vnúča.“
A teraz to skúša cez pocit viny.

„Vieš, že je nevhodné povedať mi, že som tvoje najobľúbenejšie vnúča, keď máš až tri vnúčatá?“

„Obe vieme, že Ashley a Brian sú protivy.“

„Tuším by sme mali predstierať, že ich napriek tomu máme rady.“

„Nuž. Nemôžem mať na narodeninovej oslave iba protivy.“

Keby vo mne nenarastalo znepokojenie, zasmiala by som sa.

„Myslíš, že by si si mohla zobrať pár dní voľna?“ spýta sa.

„Vyhodili ma.“

„Och, výborne! Teda, je mi to ľúto,“ doloží rýchlo.

„Vieš, že aj tak som tú prácu nemala rada.“

„Tak svoje ospravedlnenie beriem späť. Blahoželám k vyhadzovu.“

„Vďaka.“

„Keď máš teraz toľko voľného času, možno by si mohla ostať dlhšie. Čo tak týždeň? Už som sa pýtala tvojej mamy, vraj u nich môžeš ostať, ako dlho len chceš.“

„Týždeň?“ skríknem tak hlasno, že žena prechádzajúca okolo sa strhne.

„No, je to veľmi na poslednú chvíľu a tvoja mama si zlomila nohu... Potrebovali by sme pomoc s organizáciou. Keby som mala miesto, samozrejme, mohla by si byť u mňa.“

Myšlienka, že v rodnom meste strávim deň, je dosť zlá. Ale *celý týždeň?*

Sedem dní na mieste, kde som kedysi bola úspešná, vydatá a mala som veľa priateľov, ktorí mi závideli moje (falošné) šťastie.

Bol by to opak triumfálneho návratu. O päť rokov neskôr sa potácajúci vrátim späť – nezamestnaná, rozvedená a bez priateľov. Nikomu nemôžem ani povedať, že mi vyšli tri knihy. Strasiem sa, keď sa spustí postrekovač zeleniny a okrem kapusty postrieka aj moju ruku. O kúsok ustúpim.

„Alebo chceš priviesť aj Nathana a prespať v hoteli? Tvoja mama by iste pochopila, že ak prídete obaja, budete chcieť byť radšej tam.“

Rýchlo si predstavím, ako Nathana pozývam do texaského Plumptonu. Ktovie, či by mu to konečne dalo dôvod rozísť sa so mnou. Navštíviť miesto činu je zrejme aj preňho priveľa.

„Môžeš odmietnuť.“ Cez telefón počujem cinkanie, znie to ako ľad v pohári. „Viem, že si iste veľmi zaneprázdnená...“

„Dobre vieš, že nikdy nie som zaneprázdnená.“

„Zvláštne, že to stále hovoríš. Ľudia v tvojom veku sú väčšinou hrdí na svoju zaneprázdnenosť. Jedno dievča v kostole mi už aspoň stokrát povedalo, aké je zaneprázdnené. Začínam si myslieť, že tak volá o pomoc.“